

T. Ágoston László
Júlia

Júlia Péter feleségének a barátnője volt. Egy szalagházban laktak, gyakran följárt hozzájuk. Esténként hármásban kártyáztak, vagy éppen matematikára okították. Esti tagozaton végezte a gimnáziumot, és sehogy se tudta megérteni a másodfokú egyenletrendszereket.

- Sötét egy tyúk - fakadt ki olykor Panni - ez is a fenekében hordja az eszét...

- Akkor pedig csinos esze van - kajánkodott a férfi -, kár, hogy mindig másba szerelmes...

- Majd megkérem, juttasson neked is valamit - válaszolt az asszony kissé cinikus, de elnéző mosollyal.

A férfi nem válaszolt a gunyoros megjegyzésre, de amikor legközelebb együtt kártyáztak, az asztal alatt hozzádörzsölte a lábikráját Júliáéhoz. Belebizsergett a háta, amikor a formás láb viszonzta a simogatást. Lekísérte a liften, s olyan közel álltak egymáshoz, hogy majdnem összeért az ajkuk. Beszélgettek valamiről, de egyikük se figyelt arra, mit mond a másik. Meg - megcsuklott a hangjuk, mint a mutáló kamaszoké. És ekkor Péter hirtelen elhatározással megfogta az arcát... A szájuk összeért... és a lift megállt a földszinten. Egy öregasszony rájuk nyitotta az ajtót és elkezdett sopánkodni, hogy „ezek a

mai fiatalok... nem átallják a liftben nyalni - falni egymást. Még jó hogy..."

- De igen, néni kérem - vágott a szavába Péter -, csak korán ki tetszett nyitni az ajtót.

Júlia kitepte magát a férfi öleléséből és kirohant a lépcsőházból. Az arca lángvörös volt, s hosszú, fekete haja zászlóként lobogott.

- Szép vagy - állapította meg Péter. Aztán utána rohant, hogy meg is mondja neki, de ekkorra már elnyelte a szomszédos kapualj. - No, mindegy - mormolta maga elé - Megtalálok te magadtól is a Jokeromat...

Aztán hetekig nem látták egymást. A férfi többször felhívta telefonon, de mindig megkérdezte egy sipító női hang; „kikéri?“, és amikor bemutatkozott, azonnal rávágta; „házonkívülvan, nemisfogvisszajönni!“ Pedig nagy szüksége lett volna rá. Felbolydult az élete. Panni bejelentette, hogy elválik tőle. Nem volt igazán megrendítő ez a bejelentés, hiszen már másfél éve külön szobában laktak. Tudta, hogy a feleségének szeretője van, azt is, hogy ki az, de a szülők miatt fenntartották a házasság látszatát. Most elhatározta az asszony, hogy úgymond' hivatalossá teszi a kapcsolatát. Megkérdezte; beleegyeznek-e, hogy közös megegyezéssel váljanak, vagy ragaszkodik a cirkuszhoz? Semmihez se ragaszkodott, csak ahhoz, hogy mielőbb vége legyen és felejtsek el egymást. Abban is megegyeztek, hogy Gyula, Panni leendő

élettársa átköltözik az asszonyhoz. Péter költözik Gyula anyja lakásába, ő pedig Gyuláéba. Egyszerű a képlet, nem? Már csak egy tanú hiányzott, aki bizonyítja a másfél évi különélést, hiszen akkor a bíróság szinte azonnal kimondja a válást. No, de ki legyen az?

- Júlia! - csapott a homlokára Panni. - Ő köztünk él, mindent látott, mindent tud, megette a szendvicsünket, megitta a piánkat, viszonzásul ennyit igazán megtehet értünk...

És tényleg, a bíróság a második tárgyalás után kimondta a válást. Úgy ment minden, mint a karikacsapás. Amikor kijöttek a komor bírósági épületből, Péter meghívta a hölgyeket a közeli vendéglőbe. Búfelejtő volt kiírva a cégtáblájára.

Júlia az első féldeci cseresznye után kitapogatta az asztal alatt Péter lábát, és ugyanazzal a kéjes mozdulattal simult hozzá, mint akkor, kártyázás közben. Valamit magyarázott Panninak, ráhajolt az asztalra. Mélyen dekoltált blúzából majd', hogy kibuggyantak formás mellei. A férfi ereiben felforrta a vér. Megragadta a lány térdét, és a keze lassan csúszott fölfelé. Júlia egy ideig tűrte, aztán félúton megállította a türelmetlen kezét, s míg Panni a pincérrel tárgyalt valamiről, odasúgta Péternek: „kérlek, ne itt, várj egy kicsit! Hidd el, megéri!...

A sarkon elváltak. Egyik jobbra fordult, a másik balra. A búcsúzásnál mélyen a férfi szemébe nézett, mintha hipnotizálni akarná, s

csak annyit mondott: „ha eszedbe jutok, csörögj oda a hivatalba!”

Másnap odacsörgött. A lány nevetgélt, jópofáskodott, de tovább halogatta a nagy találkozást.

- Majd ha beköltözöl az új lakásodba - mondta, és sokat ígézően kuncogott.

„A fene egye meg - gondolta bosszúsan - ez csak játszik velem. De vajon miért? Miért nem mondja meg, ha nem kellek neki? Ha igen, akkor meg mire vár? Most már Pannira, meg a barátságukra se hivatkozhat, hiszen független, elvált ember vagyok...”

Két hónap múlva, amikor már berendezkedett az új lakásába, egyszer csak megjelent az ajtóban Júlia. Csinos volt, jókedvű, sugárzóan fiatal, bűbájos, mint a frissen pattant narancsvirág.

- Tudod, mióta várok erre a pillanatra? - vezette be a szobába a férfi. - Ha tudnád, hány éjszakát álmodoztam át rólad, rólunk...

- Már hogyan tudnám - felelte nevetve, kivillantva mind a harminckét fogát. - Gondolod, hogy vak vagyok? Csak hát mindig közbejön valami... Most is sietnem kell, mert a barátnőm vár a presszóban. Hajaj - nézett az órájára - már megint késésben vagyok... Ellenben van egy ötletem. Csináljunk egy házibulit itt, nálad... Én hozom a csajokat, te a hapsikat. Rendben? Ha megszervezted, szólj, és jövünk! - Ezzel már perdült is kifelé. Mire Péter észbekapott, a kilincset fogta.

Néhány nap múlva azonban ő hívta föl a férfit. Sürgősen beszélniük kell - mondta - este fölmegy hozzá. Meg is érkezett pontosan, amikor ígérte, pedig a pontosság nem tartozott a legfőbb erényei közé. Gondosan körbejárta a lakást, megnézett, kipróbált mindent, mint aki háztűznézőben jár, de közben igyekezett magától távol tartani a férfit. Aztán egy hirtelen ötlettel tojást süített vacsorára, és megígérte, hogy máskor is főzni fog, ha Péter is úgy akarja. A takarítást a hétvégekre hagyják...

A férfit meglepte Júlia hirtelen jött otthonos viselkedése. Ennyire azért nem akarta bevonni az életébe. Azt meg végképp nem értette, miért akar pont nála főzőcskézni, ha rögtön talál valami kifogást, mihelyt át akarja ölelni a derekát. "Sötét egy tyúk" - ismételte magában exneje megállapítását, s bosszankodva, de kíváncsian várta a fejleményeket.

- Beszéljünk komolyan - fejtette le a combjáról Péter kezét vacsora után. - Szerelmes vagyok, drága Peti, Petikém... de ne haragudj, már nem beléd. Egy nő emberbe, akinek három gyereke van. Nem tehetek róla, halálosan beleszerettem... Te igazán nagyon kedves vagy hozzám, meg rendes, meg minden, de őt szeretem. Ugye nem akarod, hogy így lefeküdjek veled? Ez már egyikünknek se lenne jó. Lehet, hogy ha nem váltatok volna el, még most is téged szeretnék. Lehet...

- Értem - nyelt nagyot a férfi. - Akkor hát mit akarsz?

- Tudom, hogy nagyon cikis pont tőled kérni, de olyan jó haver vagy... Nincs hová mennünk, néha add kölcsön a kéglidet!...

- Amikor a nő elment, azonnal lefeküdt, de nem jött álom a szemére. Bevett egy altatót, aztán fél óra múlva még egyet. Félálomban felsorakoztak az ágya előtt az összes hajdan volt és eljövendő nőismerősei, s kórusban kiáltották: „szerelmesek vagyunk egy másik férfibe, add kölcsön a kéglidet!” Ő meg fölkel az ágyából, pizsamája zsebéből előhalászott egy hatalmas kulcsosomót, s osztani kezdte köztük a kulcsokat. „Menjete, lányok, szeretkezzetek!”

A végtelenbe nyúló folyosón egymás után nyíltak és csukódtak az ajtók. Ragyás képű, vén férfiak totyogtak be rajtuk gyönyörű nőekkel a karjukon. És egyre csak jöttek, jöttek, mind szobát akart. Mire elfogytak a kulcsok, remegett a lába a fáradtságtól. A pizsamájából csavarni lehetett a vizet. Ekkor egy testetlen hang megkérdezte tőle:

- És te, te szerencsétlen, te mit akarsz?

- Aludni - felelte szinte üvöltve. - Takarodjatok ki az ágyamból, aludni akarok!!!